

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 229/05
31.10.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Газиводе, председника већа, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића, Анђелке Станковић и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Милом Бандуком, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела убиство у покушају из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ, и др., решавајући о жалби Окружног јавног тужиоца у Нишу изјављеној против пресуде Окружног суда у Нишу К. 192/04 од 19.11.2004. године, после седнице већа одржане дана 31.10.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба Окружног јавног тужиоца у Нишу, а пресуда Окружног суда у Нишу К. 192/04 од 19.11.2004. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом је на основу члана 355. тачка 3. ЗКП, оптужени АА ослобођен од оптужбе због кривичних дела убиства у покушају из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ и неовлашћено држање и ношење оружја и муниције из члана 33. став 1. Закона о оружју и муницији.

Одлучено је да трошкови кривичног поступка падну на терет буџетских средстава суда.

Против те пресуде жалбу је изјавио Окружни јавни тужилац у Нишу, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, с предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Бранилац оптуженог адв. АБ је поднео одговор на жалбу Јавног тужиоца, с предлогом да се та жалба као неоснована одбије.

Републички јавни тужилац Србије је поднеском Ктж. број 354/05 од 21.02.2005. године подржао жалбу Окружног јавног тужиоца и предложио да се та жалба уважи и побијана пресуда укине.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству Републичког јавног тужиоца који је уредно обавештен и браниоца који није могао бити пронађен на адреси из списка ни приликом поновног позивања, размотрио је све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, и по оцени навода изнетих у жалби Јавног тужиоца и одговору на ту жалбу, нашао:

Побијана пресуда не садржи повреде закона на које другостепени суд пази по службеној дужности (члан 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП).

Неосновано се жалбом јавног тужиоца указује да је побијаном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП. Јер, осим што се у жалби наводи да су разлози о одлучним чињеницама потпуно нејасни и у знатној мери противречни а да о одлучним чињеницама постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправе и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, у овом погледу више ништа није наведено. Не налазећи да постоји наведена апсолутно битна повреда одредаба кривичног поступка, Врховни суд је овај навод жалбе оценио неоснованим.

У даљим наводима жалбе се, уз оспоравање оцене изведених доказа, оспорава закључак суда да није доказано да је оптужени извршио кривична дела која му се оптужницом стављају на терет.

Врховни суд, међутим, налази да је првостепени суд правилно оценио одбрану оптуженог и остале изведене доказе и у образложењу пресуде дао сасвим довољно разлога зашто прихвата одбрану оптуженог, исказ оштећеног, као и исказе сведока ББ, ВВ и ГГ и на основу такве оцене извео правилан закључак да нема доказа да је оптужени извршио кривично дело у питању.

Наиме, оптужени је у свом исказу у току целог поступка негирао извршење кривичних дела која му се стављају на терет, па и то да је између њега и оштећеног критичне вечери дошло до свађе.

Оштећени ДД је у свом исказу потврдио одбрану оптуженог да овај није пуцао у њега критичном приликом, већ да је то учинило њему непознато лице, али је навео да је пре тога између њега и оптуженог дошло до свађе. При таквом свом исказу оштећени је остао у току целог поступка, наводећи да је сигуран да критичном приликом на њега није пуцао из пиштоља оптужени већ неко друго лице. Сведоци ББ, ВВ и ГГ у својим исказима потврђују да је између оптуженог и оштећеног критичном приликом дошло до свађе, али наводе да нису видели да је оптужени у рукама имао пиштољ, нити ко је у оштећеног пуцао. Осим тога, сведок ББ у свом исказу наводи да није видео да је том приликом у улици ___ ушло неко друго лице, сведок ВВ да није приметио да у ту улицу улази неко друго лице, а сведок ГГ да се не сећа да је том приликом у улици ушло још неко лице. Код изнетог, а имајући у виду категоричан исказ оштећеног да у њега није пуцао оштећени већ друго лице, детаљно објашњавајући начин на који је то учинио и које је све радње предузео, као и околност да у кући оптуженог није пронађен пиштољ из којег је пуцано, с правом је првостепени суд прихватио исказ оштећеног којим се потврђује одбрана оптуженог да није покушао да лиши живота овога пуцајући из пиштоља. Ово тим пре, ако се има у виду да ни саслушани сведоци, а који су се у својим исказима изјашњавали речима «нисам приметио» или «нисам видео» или «не сећам се», нису били одређени да је осим оптуженог и оштећеног било трећег лица. Неосновано се, стога у жалби указује да је исказ оштећеног изнуђен и да је требало саслушати у својству сведока његовог оца. Јер, предложени сведок, отац оштећеног, није очевидац догађаја, а сам оштећени је пред судом објаснио да његов отац у вези са критичним догађајем нема шта да дода и да у свему остаје при изјавама које је дао како пред истражним судијом, тако и на главном претресу и да никаквог притиска од стране родбине оптуженог није било, тим пре што саслушање тога сведока није у складу ни са одредбом члана 328. став 2. ЗКП, будући да је пратио главни претрес у публици.

Код свега напред изнетог, само из чињенице да је критичном приликом дошло до свађе између оптуженог и оштећеног, а да је потом у оптуженог пуцано, и по налажењу овога суда, не може се извести поуздан закључак да је то учинио оптужени. Ово и поред чињенице да је оптужени након критичног догађаја напустио лице места и налазио се у бекству, о чему је првостепени суд у образложењу пресуде дао довољно разлога које и овај суд прихвата. Стога се наводима жалбе којима се настоји да представи да је доказано да је оптужени извршио кривична дела у питању не доводи у сумњу правилност закључивања првостепеног суда да нема доказа да је оптужени извршио кривична дела у питању, па је доношење ослобађајуће пресуде оправдано.

Са свега напред изнетог, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Мила Бандука, с.р. Слободан Газивода, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Мирјана Војводић

сђ

ДНА: писмо, списе и 4 отправка

Окружном суду у Нишу

1 ЈТС

1 овом суду

Бандука-сђ/06